

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

§. II. In quo consistat perfectio tam sæcularium quàm Religiosorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

DOMI-
NICAR
PASSIO-
NIS EX-
PLICAT-
IO.

lum. Itaque ostendas & aperias te ipsum æternæ veritati, speresq; & confidas immensæ pietati ac misericordiæ Dei, permittasque & resignes te bonitati illius, atque in hoc ipso pacem serva tuâ.

6.

Fiducia de venia nascitur ex infinita Dei bonitate.

Si bonæ voluntatis sumus, si ex animo verè nos peccasse pœnitent, & humili contritoque corde nos ipsos coram Deo & Sacerdote accusamus, meritò firmam fiduciam & spem concipere debemus impetrandi sine dubio veniâ à Deo. Et quânam umquam, obsecro, desperare possumus, si immensam velimus attendere benignitatem Dei, dicentis per Prophetam suum, Etiam si mater obliviscatur infantis uteri sui, ego tamen non obliviscar tuus? Sanè nullus ambigere debet, cuncta peccata ejus, qui cum vera divinaque contritione & sancta spe amanter ad Deum sese convertit atque erigit, citiùs in immensæ bonitatis ejus abyssu absorberi & cõsumi, quâ possit oculus aperiri vel claudi. Nam & * si mundus universus igneus quidam globus esset, & in ejus medio paucillum lini poneretur, non tam celeriter id conflagraret, quàm paratus est Deus remittere peccata verè pœnitentibus, quantumvis etiam multa & gravia sint. Sui autem displicentia, & seria nunquam peccandi voluntas, veraque erga Deum confidentia & amor, vera pœnitentia est. Istiusmodi igitur erga Deum cõfidentia & amor, thesaurus est longè præclarissimus:

* O Dei promptitudo incomparabilis ad ceterò condonandâ peccata verè pœnitenti. Describitur pœnitentia vera.

* Deum vulnerati per amorem, docent

quem qui habet, facile impetrat à Deo quidquid desiderat, * cum Deum in eo latere sauciet, in quo setueri non potest. Qui diffidentia & inordinato damnationis metu laborant, prudenter oculos internos cohibeant à nimia consideratione justii judicii Dei. Credant Scripturis sanctis, quæ abundant cælesti consolatione; & quòd Christus pro cunctis peccatoribus nemine excepto, mortuus est.

verba sponi Cantorum, c. 4. *Veritas vestri cor meum seror me. Remedia diffidentia.*

1. Pet. 3

S. II.

In quo consistat perfectio tam secularium, quàm Religiosorum.

1. Secularium perfectio in quo sita sit;
2. Item Monachorum & Monialium.
3. Inferiores Monachi ne sint pusillanimes.
4. Bona voluntatu efficacia.
5. Imagines impurae quomodo disicienda.
6. Mentis evagatio inter orandum citò compescenda.
7. Qui tentationibus gravibus viriliter resistunt, gratiores sunt Deo, quàm qui nullis vexantur.
8. Triplex ordo servientium Deo.
9. Simpliciores quid agere debeant, ut placeant Deo.
10. Bona voluntas, argumentum predestinationis.

QUOT QUOT * inveniuntur secularia viri vel feminae, in ejusmodi statu viventes, qui à Deo & sancta Ecclesia non discordet, si vera Orthodoxaq; fide præditi, & tam bonæ voluntatis sint, quòd ex Dei gratiâ perseverent in bono, & à gravibus sese contineant vitiis, ita ut sive in matrimonio, sive extra matrimonium, sive in officiis mechanicis, sive in servitiis degant, sive emanant,

Secularium ordo, etiam in officiis viciis sua propria consistit. * Abspice speculum & ideam vitz secularis.

DOM-
NICAN
PASSIO-
NIS EX-
PLICATI-
O. dū Dei
voluntatem
instituen-
da.

mant, sive vendant, seu quavis alia licita ratione victum sibi parent, ut sese suosque sustentent, nusquam quemquam sponte ac scientes fallere, non mentiri cuiquam, non aliena tollere aut detinere, sed in omnibus veritatem & iustitiam colere ac sectari velint, & intentionem vitamque suam secundum Dei præcepta ac sanctæ Ecclesiæ decreta & institutiones dirigere atque transigere proponant, neminem odio habere, nulli invidere aversari neminem, sed præbere se faciles, benignos, & misericordes linguis quibusque sua indigentibus operantur, libenterque Missæ sacrificiū & conciones auscultent, reverentiam & amorem Deo atque hominibus exhibeant, peccata sua Sacerdoti humiliter confiteantur, & in omnibus rebus bonis obtemperent: hujus, inquam, generis quotquot in mundo vivunt homines, Deo placent: & licet multipliciter occupati sint rebus externis, nihilominus de Dei confisi misericordia, venerandum Eucharistiæ Sacramentum, in solemnitatibus, si desiderant, accipere possunt. Nam quamvis sæpius in quotidianas cadant culpas, attamen, pro viribus sunt bonæ voluntatis & iusti * in omnibus.

* Nec ob ullas veniales culpas excidunt, à vera iustitia & gratia & charitate, aut indigni sunt, vel ad damnationem sumunt sacram Eucharistiæ communionem, ut videlicet in Concilio Trident. sess. 6. cap. 11. & can. 23. & sess. 13. cap. 7. & can. 11.

2. *Declaratur Monachorum ac Monialium institutum.*
* Idea

re Ordinem & canonem monasticum, ac instituta & consuetudines sanctas quas audierunt, scriptasque invenerunt à Patribus præcedentibus: verbi gratiâ, ut se habere debeant in choro, in in capitulo, in claustris, in refectorio, in dormitorio, in valetudinario seu domo infirmorum; item silendo, loquendo, jejunando, & edendo. Sicque & sani & infirmi semper secundum statuta seu Regulam suam, & naturæ vires (sicut recta dicat ratio ac vera discretio) sese gerunt. Cavent sedulo ne umquam murmurent. Proprium sensum ac iudicium citò abjiciunt, & ex humili obedientia omni propriæ renuntiant voluntati. Non secundum carnem, sed secundum spiritum vivere statuunt. Dum incolumes sunt, semper boni quidpiam exercent: dum autem adversa laborant valetudine, mansuetudinem ac patientiam retinent. Et quando sese negligunt & excedunt, vel agendo vel omitendo plus minusve, aut quovis alio modo, tum quidquid conscientia peccatum esse testatur & accusat, id humiliter queruntur, & cum dolore vel contritione cordis Sacerdoti suo confitentur, ac pro illius arbitrio agunt pœnitentiam. Tales Deo satis confidere debent, sicque super Dei misericordiâ ac benignitate sacratissimum Eucharistiæ Sacramentum accipere, quoties ex Ordine datur, aut ex bonâ consuetudine illud percipere solent.

veri Religiosi. Custodiam regulam, cuiusque Religioso Ordini penitentiarius

Passus, quies, submissio & spiritualis vita.

Frequentia Sacramentorum

DOMI-
NICAR
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA-
TIO.

Repressio
sensuali-
tatis, &
tentatio-
num.

Humilis
agnitio
sui.

Solacium
Religiosis
bonæ vo-
luntatis.

3.
Animan-
tium infir-
miores
Monachi
sua pu-
sillani-
mitatem.

Plerique istorum sentiunt quidem in se vitia & inordinatas naturæ propensiones; affectumque erga corporis voluptates: sed dum talia in seipsis animadvertunt, mox deserunt & contemnunt, quidquid Deo & Spiritui ipsorum adversum est, propudiatæque sensualitate, cum fide & humili oratione intrò ad Deum præsentem cõfugunt. Sanè dum isthæc concertatio & pugna in eis perseverat, sæpe natura corporea spiritum cum amore & appetentia in Dei cultu famulatuque sequi detrectat: unde & ipsi nullo affectuoso desiderio flagrant, humili corde dicunt Deo: *Domine, immundus sum, & omni consolatione omnibusq; bonis, qua homines boni in te experiuntur, indignus. Quapropter lugendum mihi est, & firma fide ambulandum in conspectu tuo. Itaq; licet pauper & desolatus sim, te tamen ne utiquam derelinquam.* Hi Christi milites, tametsi infirmi sint, & corporis tentationibus vexantur, atq; etiam cõsolationem dulcedinemque divinam minime percipiunt, attamen in spiritu pleni sunt fide, devotione, & amore divino, Corporisque Domini Sacramentum cum ingenti fructu sumunt.

Infirmiores quidam, dum vitæ Christi & Sanctorum ejus asperitatem laborèmq; attendunt, seque talia non posse, nec ad hujusmodi intus moveri, trahi, aut impelli sentiunt, redduntur pusillanimes, & à Deo se nimium remo-

tos arbitrantur: sed in hoc non satis prudenter faciunt. Neque enim homo bonæ voluntatis vel defectus quosdam minores, vel ob naturæ imbecillitatem, vel quia forinsecus asperiores vivendi modum servare nequit, vel ob inæqualitatem, quam in servitio Dei & virtutum sentit exercitio, remotiorem se à Deo æstimare debet. Nam quamdiu hæc voluntas in ipso perseverat, ut neque pro vita, neque pro morte, neque pro ulla alia re, quidquam adversus præcepta Dei facere cõsentiatur, Deus illi proximus est. Itaque talis colat & amet in aliis quod se minime sentit habere vel posse. Gratias agat Deo pro gratia aliis præstita, seque coram Domino humiliet. Caritas quippe reddet eum participem omnium bonorum illorum, quæ in aliis diligit. Ita per sanctam gratulationem favendo, minimeque invidendo, bona aliena faciet sua. Licet verò omnes non eundem modum servare, nec eadem via forinsecus ingredi possint; intus tamen omnes incedere debent eadem omnino via, nempe via amoris.

Quamdiu bona se quispiam voluntate sentit præditum, ex nulla re turbari immodicè, nec plus æquo dolere, nec à Deo se remotiorem arbitrari debet. Omnis namque virtus & bona omnia ex voluntate dependent. Proinde si humilitatem, si charitatem, si quaslibet alias virtutes ha-

Bona voluntas
quo cupit
sibi.

Compro-
bationis
alieni
boni cu-
puitate &
charitas

4.
Bona voluntas
fructu
admiranda

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA-
TIO.

habere appetis, & id tota volūta-
te vis, facis que quod in te est, haud
dubiè habes eas. Itaque tantum
quisque sanctus est, quantum vo-
luntas ejus ad Deum magna est.

5.
Imagi-
nationes
impura,
qua via
& ratio-
ne depel-
lenda.

Si contingat immundas i-
magines vel ex aspectu, vel
ex auditu, vel per cogitatio-
nes, vel per dæmonum sugge-
stionem, dormienti aut vigilan-
ti tibi incidere, ita ut ad libidi-
nem & turpes naturæ propensio-
nes ac voluptatem movearis, mox
Crucis signum imprimas cordi
tuo, & ores Deum ut tui miserea-
tur, vel etiam Angelicam Saluta-
tionem dicas, ac Sanctorum pre-
ces opemque implores. Ob oculo
tibi propone, si consenseris,
privatum te iri gloria Dei, & pœ-
nas inferni semper esse luiturum,
à Deo & cunctis amicis atque ele-
ctis ejus æternò separatam. Quod
sanè meritò horrere debes; sicque
certare viriliter, & spem atque fi-
duciam tuam in Domini Salva-
toris morte, gratia & auxilio
collocare: certus quòd is te non
deseret, sed absque dubio victor
evades, semperque gratiæ ac vir-
tutū majora accipies incrementa.

6.
Mentis
inter o-
randum
distractio
& evaga-
tio quo-
modo sta-
tim cor-
rigenda.

Si sub precibus & exercitiis
tuis, extraneæ quædam cogita-
tiones vel imagines tibi incidant,
qualescumque illæ sint, perinde
est: ubi id advertis, & es redditus
tibi, ne turberis inde, sumus enim
instabiles: sed celeriter cum amo-
re ad Deum te convertas. Quam-
vis enim hostis tartareus suas tibi
ostenter merces, nisi eas cum a-

more & voluntatis consensu tibi
comparaveris ac emeris, non ma-
nebunt tibi.

Duplex est bonorum hominū
genus. Quidam enim ita habent,
ut vix aut tenuiter à vitiis impug-
nentur. Alii verò dum sese occa-
siones offerunt, tentantur forinse-
cus, & ad peccata commoventur
in inferioribus viribus; verbi gra-
tiâ, vel ad vanam gloriam, vel
gulam, vel luxuriam, vel alias
quaslibet culpas: intus autem in
viribus supremis peccata hujus-
modi avertantur penitus. Et licet
fortassis ex ipsa natura in super-
biam, vel iram, aut alia vitia pro-
clives sint; nulla tamen ratione
volunt illis præbere consensum.
Hi longè amplius à Deo laudan-
tur probanturque, & virtutes
multò excellentius nobiliusque
possident, quàm illi alii. Virtu-
tum namque perfectio, strenua ac
legitima decertatione compara-
tur. Unde & necessaria nobis ten-
tatio est: Non enim coronabitur,
nisi qui legitime certaverit. Planè,
si quis rectè valeret in anima, etiâ
si optio ei daretur, † nequaquam
tamen vitiosis propensionibus,
tentationibusque velle deberet
absolvi.

7.
Duplex
bonorum
hominum
genus,
quidam
in pace,
quidam
in bello
serviunt
Deo.

Gratior
est Deo
qui cer-
tat animi
motus
contra
tentatio-
nes, quàm
qui non
tentatur.

2. Tim.
2.

Omnis Deo serviens familia,
tribus partibus sive ordinibus di-
stinguitur. * Prima pars, homi-
nes sunt bonæ voluntatis, ac vir-
† Laudabiliter: si adsit dissidentia sui, & fiducia in Deum, & amorosum deside-
rium potius ad Dei honorem contra ten-
tationes pugnandi, quàm sine illis in igna-
vo otio vivendi.

8.
Tres ordi-
nes ac
gradus
servorum
Dei.

* Via
purga-
tiva.

DOM-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICA-
TIO.
* Via
illumi-
natiua.
* Via u-
nitiva.

tutibus dantes operam, vitiisque
semper morientes, & ea superan-
tes. * Altera pars, homines sunt
interni. locupletes, vividi, vir-
tutum omnium perfectionem &
celitudinem prosequentes * Ter-
tia pars, homines sunt sublevati
ac illuminati, semper in amore
morientes, & velut exinaniētes,
sive annihilantes sese in unione
cum Deo.

9. Si sit simplex ac rudis quispiā
& ignarus, qui tamen optet vi-
tam agere Dei gratissimæ volun-
tati consentaneam, is humili cor-
de concupiscat & petat à Deo in-
fundi sibi sapientiæ spiritum,
quo juxta illius potissimum be-
neplacitum suam transigat vi-
tam. Et si quidem poterit scien-
tiam atque sapientiam absque va-
na sui existimatione ac animi elatione
circumferre, dabitur illi re-
verà à Deo; sin minus id poterit,
maneant in simplicitate sua, & pro
suo captu serviat innocenter Deo
suo: id enim magis erit in rem
ipsius.

10. Si liberè & citra fictionem vel
simulationem Domino Deo tuo
perenniter servire, illumque lau-
dare & amare planè proponis; si
secundum gratissimam ejus vo-
luntatem vivere, eumque ex amo-
re eligere statuis: hoc ipsum argu-
mento tibi sit, te ab eodem præ-
destinatum, vocatum, electum &
dilectum esse ex omni æternitate.
Quod ut illi confidere ausis, Cor-
pus & Sanguinem suum in cibum
& potum, cum gustu quodam

omnem naturam tuam penetrante,
tibi dedit ac dereliquit: & hoc
gustu usque in vitam æternam
pascēris ac reficiēris. Vult enim
ipse intrate commorari, ac vita
tua esse: tu proinde illi vivere de-
bes, non tibi ipsi.

Galat.

S. III.

De sui ipsius mortificatione, & Re-
gula sanctæ conversationis cum
proximo.

1. Frenum sensibus injiciendum.
2. Sobrietas in cibo & potu, & aliis.
3. Gula vitium sedulo domandum.
4. Congressus ac mutua colloquia magna dis-
tinctione regantur.
5. Immortificatio conjicit in damnationis peri-
culum.
6. Extraversio spontanea alienum facit ab illu-
minationibus & inspirationibus divinis.
7. Seipsum querere in oblectationibus & com-
modis naturæ, perniciosissimum est.
8. Placere aliis non affectet, ne displiceas Deo.
9. Hypocritis fugienda, solida pietas affectan-
da.
10. Obedientia nunquam detestanda.
11. Cum omnibus exerce pacem sine contentione.
12. Privatis affectibus omnino moriendum.

Si sensibus deditus es, & natu-
ræ tuæ propensiones atque ob-
lectamenta sectaris, nullum in ve-
ris virtutibus profectum facere,
nec Deo vivere poteris. Ut igitur
Deo placeas, refrena & custodi
ipsum quinque sensus tuos ac lin-
guam tuam diligenter: non eis
aliter utens, quàm recta ratio per-
mittit.

Caveas in percipiendo cibo,
potu, & quibuslibet rebus corpo-
ri necessariis, ne secundum carnis
desideria, ac naturæ appetitus &
oblectamenta vivas. Si enim vel
in teipso vel in aliqua creatura de-

In
re
sibi
modi
tio.